

„ВИТЛЕЕМЪ“

РЕЛИГИОЗНО-ПРАВСТВЕНО СПИСАНИЕ ЗА ДЕЦА

Рождество Христово

Урежда редакционенъ комитетъ

ГОДИНА

Поч. председатель :

† Митрополитъ Симеонъ

Главенъ редакторъ :

Мл. Георгиевъ, учитель — Варна

КНИЖКА

Всѣки абонатъ да прочете и запомни!

I.

Запомнете номера на първата си книжка и когато пишете за нѣщо въ редакцията, винаги и него посочвийте въ писмото си.

II.

Който иска отговоръ отъ редакцията за нѣщо, да прилага при запитването си пощенскиѣ разноски: 2 лева пощенска марка или една отворена пощенска карта.

Отговоръ да не чака никои, ако не е предплатилъ пощенскиѣ разноски.

III.

Не получена книжка, по една или друга причина, да се поисква веднага следъ получаването на следващата подиръ нея.

IV.

Препоръчанитѣ писма да се облапватъ хубаво съ маркитѣ огъ задъ на плика по ржбоветѣ.

V.

Премиитѣ на абонатитѣ ще бждатъ изпратени тъй:

I. Календарчето съ първата книжка.

II. Папката съ третата книжка

III. Вестника „Витлеемъ“ съ петата и десетата книжки,

IV. Програмата съ седмата книжка.

Тия премии ще бждатъ изпратени на всички напълно изправни абонати.

VI.

Не платени писма не се приематъ. Ржкописи назадъ не се връщатъ.

VII.

Всѣки, който ни змпише 5 абоната, става настоятелъ на списанието и го получава бесплатно. За повече отъ 5, задържа си отъ стойността имъ 20%.

VIII.

Всичко що се отнася до списанието, изпраща се на адресъ:

Мл. Георгиевъ, редакторъ на списание „Витлеемъ“ въ гр. Варна.

Книги въ редакцията:

1. *Сп. „Витлеемъ“* год. I — подвързано цена, . . . 35 лв.
2. *Сп. „Витлеемъ“* год. II — подвързано цена . . . 35 лв
3. *Календарче „Витлеемъ“* за 1925 год. цена, . . . 4 лв.

За поръчка надъ 100 лева, 20% отстъпъ.

Отъ редакцията.

РЕЛИГИОЗНО-ПРАВСТВЕНО СПИСАНИЕ ЗА ДЕЦА.

Година III.

Януарий 1925 год.

Книжка I.

На черква.

„И леко и свѣтло ставаше на мене“ ..
ИВ. ВАЗОВЪ.

Утро приближава, но здрачъ е още. По улицитѣ
никой се не мѣрка. И ранобудницитѣ даже още се
излѣжаватъ.

Праздникъ е!

Но дѣдо попъ и клисарѣтъ отдавна сж станали.
Въ черква сж.

Клисарѣтъ пали кандилата и свещниците предъ
иконитѣ, а дѣдо попъ чете и се моли. Готви се за
Светата Литургия.

Отъ запаленитѣ кандила и свещи черквата свѣтна.
Пѣвцитѣ пристигнаха. Светата Литургия почна.

Клисарѣтъ бързо се изкачи на камбанарията и
заби камбанитѣ.

Бимъ, бамъ, бумъ . . . бимъ, бамъ, бумъ . . .
процепи въздуха.

Млади и стари почнаха да приидватъ. Скоро черк-
вата се напълни.

Свещеникѣтъ ту чете, ту кади предъ светия
престолъ и иконитѣ, а пѣвцитѣ пѣятъ. Свещени
молитви и пѣсни се възнасятъ къмъ Всевишния и
сладъкъ миръ се лѣе въ душата на всѣкиго.

„Господи Исусе Христе, смили се и ни помог-
ни да следваме птя, що си ни показалъ, за да
бждемъ добри и живѣемъ като братя“, шепнатъ
хиляди уста.

* *

Бързайте деца, бързайте за тамъ. Щомъ чуете
камбанния звънъ, не бавете се!

Съ наведени главици и смиренно, чуйте що се
чете и пѣе въ празниченъ день въ черквата. Вслу-
шайте се въ гласа на Господа нашего Исуса Христа,
отдайте сърдцето си нему и въ душата ви ще бжде
винаги „**леко и свѣтло**“, както казва нашия великъ
поетъ Иванъ Вазовъ.

Молитвата Господня.

В. Т. С. Б.

огъ е безкрайно благъ и милостивъ. Той се грижи за насъ и ни обича, като свои деца. Нито косъмъ отъ главата ни не пада безъ неговата воля.

А какво иска Богъ милостивъ отъ насъ?

Едно само! Да го обачае отъ все сърдце и за всичко що ни е потрѣбно да се обръщаме съ молба къмъ него.

Когато молимъ Бога за нѣщо или му благодаримъ за милоститѣ, съ които ни е удостоилъ, ние се разговаряме съ него.

Разговорътъ ни съ Бога се казва молитва.

Самъ Исусъ Христосъ, когато билъ при насъ на земята, за да ни покаже, че трѣбва да се молимъ, често се отдалечавалъ отъ ученицитѣ си и се молѣлъ.

Молѣлъ се тихо и смиренно, съ прибрани ржце и обърнати къмъ небето очи.

Кому се молѣлъ Исусъ Христосъ и за какво, това ученицитѣ му не знаели. Никога не се билъ молѣлъ на гласъ близо до тѣхъ, за да го чуятъ. А искали да знаятъ. Събрали се около него и единъ отъ тѣхъ — Симонъ, нареченъ Петръ, казалъ :

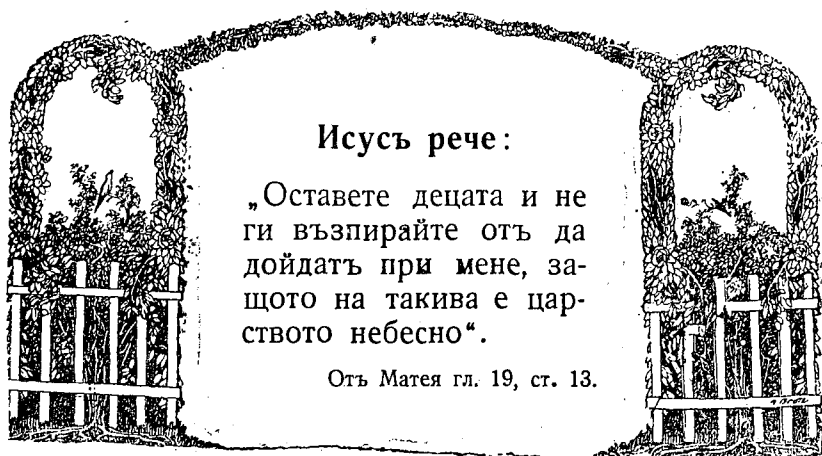
— Учителю благий, често те виждаме да се молишъ, научи и насъ.

— Да Ви науча, братя мои, кротко отвърналъ Исусъ. Ето какъ:

Изправилъ се между тѣхъ смиренно, прибралъ ржцетѣ си и, съ очи обвърнати къмъ небето, почналъ:

„Татко нашъ, който си на небето, да се свети името ти, да дойде царството ти, да бжде волята ти, както на небето, така и на земята. Хлѣба нашъ, който ни е потрѣбенъ за всѣки день, дай ни го и днесъ и прости ни грѣховетѣ, както и ние прощаваме на другитѣ, и не ни допускай до съблазнь, но ни избави отъ всѣко зло; защото сж твои и царството, и силата, и славата во вѣки вѣковъ. Аминъ“.

Тая молитва казваме Господня. А защо? — Защото съ нея ни е научилъ да се молимъ Самъ Господъ Богъ нашъ Исусъ Христосъ.

Молитва.

Дай ми, Боже Всемогъщи,
Леки ангелски крилца,
Та да хвърква на високо,
Надъ градища и селца.

Да се нося въ небесата,
Като волния вѣтрецъ
И отъ тамъ да видя, Боже,
Всѣка билка и цвѣтецъ.

Съ жаденъ взоръ да съзерцавамъ
Твойтъ дивни свѣтове, —
Утринъ слънце какъ изгрѣва —
Вечеръ месецъ какъ снове.

И въ хармонията дивна.
Що цари на длъжъ и на ширъ —
Да намѣря за душа си
Утѣшение и миръ.

Гара Керменли.

Г. Костакевъ.

Притча за бѣдния Лазарь.

„Блажени милостивитѣ, защото тѣ ще бждатъ помилвани“.

Въ ония дни, когато Исусъ Христосъ обикаляше градове и села, за да учи хората, по него вървѣше множество народъ. Често хората ставаха толкозъ много, че задрѣстваха улицитѣ, по които минаваше. А спрѣше ли въ нѣкоя къща или дворъ, на вратата ще се изпребиеха, кой да влѣзе при него. Това Исусъ Христосъ като виждаше, отбѣгваше да се спира въ тѣсни мѣста. Избираше за проповѣдитѣ си широкитѣ площади, крайбрежията на езерата или високитѣ хълмове и планини. Сѣдаше на видно мѣсто, а хората, които го слѣдваха, за да го чуятъ, се нареждаха около него — едни седнали, други прави. Избранитѣ отъ него дванадесетъ мже, наречени ученици, винаги-заемаха първитѣ мѣста.

Исусъ Христосъ говорѣше благо, ясно и високо, та всѣки можеше да го чуе. За да го разбере всѣки и не забрави що е чулъ, поученията си често изказваше съ притчи. Притчитѣ сж като приказкитѣ: лесно се запомнятъ и мжно се забравятъ. Една отъ многото притчи що е казалъ е и тая за бедния Лазарь.

Съ тая притча Исусъ Христосъ порицава безсърдечнитѣ богаташи. Тия, които мислятъ само за себе си, а на никого нищо не даватъ и не помагатъ на беднитѣ.

„Който има уши да слуша, нека слуша!“ каза единъ пжтъ на събралитѣ се около него, които бѣха повече богаташи.

Едно време живѣеше единъ много богатъ човѣкъ. Кжщата му бѣше по-хубава отъ палатъ. Безброй слуги и роби му работѣха и прислужваха. Той нищо не похващаше. Цѣлъ день и цѣла нощъ само ядеше, пиеше и се веселѣше.

Въ сжщото това време живѣеше и единъ много беденъ човѣкъ, по име Лазаръ. Той бѣше старъ и боленъ. Цѣлото му тѣло бѣше покрито съ рани. Нѣмаше що да яде, нито где да си подслони главата. Често, прегладнѣлъ, едва се довлчаше до кжщата на богатия, сѣдаше до вратата и чакаше дано му дадатъ нѣкое коматче хлѣбецъ. Но горкия, много пжти не се удостояваше нито съ трохитѣ що изхвърляха отъ богатата трапеза.

Смили се Богъ надъ него и го прибра. Прибра го при себе си и нареди наредъ съ праведницитѣщо бѣха живѣли преди него.

Не много време следъ смъртъта на Лазаря, умрѣ и богатиятъ. Зарадъ неговия лошъ животъ на земята, зарадъ неговото безсърдечие и злото що бѣше извършилъ, Богъ му отреди вѣчна мжка въ Ада.

Единъ день богатиятъ подигна очи и видѣ бедния Лазаръ при Аврама. Позна го и извика: „Отче Авраме, прати Лазара да ми разкваси съ малко вода устата.“

— Не може! му отвърна Аврамъ. Между него и тебе има голѣма пропастъ. Когато той боледуваше и гладуваше, ти съ отвращение го отминаваше, нищо му не даваше и често го пждеше отъ при портитѣ си — мжчи се сега, а той вѣчно ще блаженствува.

маше едно време въ Флоренция единъ много богатъ човѣкъ на име Никола Черли. Занимаваше се съ банкерство. Даваше пари съ лихва на най-знатнитѣ хора въ Италия. Даже и царя и папата често вземаха отъ него пари съ лихва. А да спечели такива голѣми богатства много хора бѣше ограбилъ, опропастилъ и разплѣкалъ. Това, разбира се, не му пречеше да бѣде почитанъ и закриянъ отъ управнициѣ, защото никога не влизаше въ разпавии съ тѣхъ за угнетенитѣ, онеправданитѣ и беднитѣ. Неговата глава не се занимаваше съ такива дреболии, както обичаше да нарича самъ тия човѣшки до-бродѣтели.

Да блѣсне съ богатството си и се прочуе като благо-дѣтель, помогна да се доизгради черквата Нова Св. Мария и построи самъ една болница съ сто легла.

Въ църквата бѣше изрисуванъ коленичилъ, съ скръ-стени рѣце, до краката на Св. Богородица, а добрата му женица, Мона, стоеше отъ другата ѣ страна, въ молитвено настроение. Но всичко това само покриваше истинската му набожностъ. Отъ алчностъ да увеличи още повече богат-ството си, всецѣло бѣше подъ властѣта на Дявола.

Една зимна вечеръ, като се връщаше късно у дома, група гладни и полуголи просѣци го заобиколиха и съ жал-ни и пресипнали гласове го молѣха за хлѣбъ. Въ това време единъ отъ слугитѣ му се връщаше съ една кошница чер-ни хлѣбове. Като го видѣ Никола, спрѣ го и, за да се отърве отъ просѣцитѣ, хвърли имъ хлѣбоветѣ що носѣше слугата му. Просѣцитѣ се заборичкаха за хлѣбоветѣ и го освободиха.

Тая нощъ Никола Нерли спа твърде неспокойно. При-
съни му се, че е умрѣлъ отъ ударъ въ сърдцето. Като ум-
рѣлъ сънува, че стои предъ Архангелъ Михаила, тѣлото на
кого то изпущаше силна ослѣпителна свѣтлина. Въ ржцетѣ
си Архангелътъ държеше възни и въ едното отъ блюдата
имъ туряше заложенитѣ отъ вдовицитѣ скъпоценности, кои-
то той бѣше незаконно задържалъ, златни монети и други
нѣкои придобивки, що бѣше спечелилъ чрезъ измама. Нерли
като видѣ това, разбра, че Арх. Михаилъ претегля неговия
земенъ животъ и се замисли,

— Свети Архангелъ Михаиле, тури, ако обичашъ, и отъ
другата страна добритѣ ми дѣла, съ които съмъ доказалъ
своето благочестие. Черквата Света Мария, на която съмъ
заплатилъ третата частъ и болницата.

— Не бойте се, Никола. Нищо нѣма да забравя. И съ
своитѣ бѣлоснѣжни ржце почна да туря въ по-лекото блюдо
черквата, болницата, даже и стотѣхъ легла въ нея, но то се
и не поклати.

Господинъ Нерли изтрѣпна:

— Свети Арх. Михаиле, едва чуто каза той, потърси
моля те още нѣщо: светия престолъ на черквата Св. Андрея
и кандилницата. Тѣ ми коштуватъ много пари.

Архангелътъ тури и тѣхъ въ блюдото, но то пакъ не шавна.
Никола го избѣ студень потъ.

— Дето ще се рече азъ ще отида въ Ада? Горко ми!

— Търпение, Никола, търпение! Не сме свършили всич-
ко. Остава да туримъ и това.

При тия думи, Арх. Михаилъ взе чернитѣ хлѣбове, кои-
то вечерътъ хвърли на беднитѣ и ги сложи въ блюдото. Блю-
дото изведнажъ се залюлѣ, натегна и се изравни съ другото.
Никола Нерли трепна очуденъ отъ виденото и се съ-
буди. До сутринята не заспа. Цѣла нощъ обсъжда съня си.
Изтълкува го.

Презъ третѣ години, които живѣ, следъ този сънъ, той
бѣше милостивъ къмъ беднитѣ и голѣмъ тѣхенъ благодѣтель.

По Анатолю Франсъ. — Св. П. Икономовъ.

Жай-чистото злато.

Дай ми сърдцето си, мое дете! —
Що значи тоя изразъ татко? — попита
Марийка, когато веднажъ бѣше прочела
горнитѣ думи.

— Това ще ти обясня по-късно, а
сега можешъ ли ми даде касичката си,
— отговори бащата.

Безъ да се двоуми Марийка взе сво-
ята касичка и я даде на баща си. Тя бѣ-
ше сигурна, че баща ѝ я иска съ нѣкаква
цель.

Следъ два дена бащата каза на
щерка си:

— Марийке, ти ми даде оня день ка-
сичката си, нали? — Да, татко!

— Ти сигурно си помислила, че азъ
ще взема паритѣ ти. Така ли?

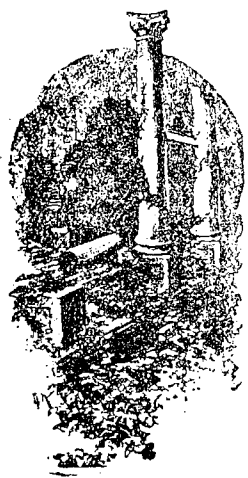
— Не! — отговори тя смѣйки се, — но азъ помис-
лихъ, че ти ще туришъ въ нея нѣщо.

— Ти право си помислила, — каза бащата и ѝ повърна
касичката, въ която лъщѣше сребърна пара, като добави:
— Сега не забравяй защо богъ ни казва: „Дай ми сърдцето
си, мое дете!“ — Той иска да вземе сърдцето ни, за да го
запази отъ грѣхове и да постави въ него нѣщо по-скъпо,
Ние сме по природа бедни и лоши; въ себе си нѣмаме нищо
добро. Ако ние, обаче, дадемъ сърдцето си на Исуса — Спа-
сителя, той ще ни направи щастливи, добри и богати съ любовъ
къмъ ближнитѣ. А пъкъ това е много по-добро отъ най-хуба-
вото и най-чистото злато.

ЛЕЛЯ ЗОРЯ.

БАБА РАЗКАЗВА ЗА КОЛЕДА.

енчо току що се събуди и оттича при баба си.

— Бабо, колко пръстчета останаха още до дѣдо Коледа?

Баба Минка взе малкото си внуче на колене, хвана му дѣсната ржича и почна да му разправя:

— Този, голѣмия преспа вече. Остаха другитѣ: единѣ, два, три, четири. Като преспи ей този, малкия, и дѣдо Коледа ще дойде. Татко ти ще заколи голѣмото прасе. Майка ти ще направи кървавици и хубави госби. Шомъ дойде дѣдо Коледа, ще отговѣмъ, па като

почнемъ да ядемъ. Ще ядемъ, ще ядемъ, та коремчетата ни ще станатъ ей такива!

Шомъ легне Кутленцето да спи, това ще бжде срещу Коледа, на бждни вечерь, ние ще се наредимъ около софрата. А какво ли нѣма да има на нея: ябълки, круши, орѣхи, бадеми, хошавъ, тиква, па и винце. Ще прекадимъ софрата съ тамянъ, ще запалимъ кандилцето предъ дѣдо Боже, ще се полимъ всичкитѣ заедно, па като седнемъ, ха да ядемъ! До средъ нощъ нѣма да вдигаме софрата. Ще чакаме да ни дойдатъ и гости — коледаритѣ.

— Знаешъ ли, бабино, какъ пѣятъ коледаритѣ?

— Не, бабо! Кажи ми, моля ти се!

Баба Минка не можа да откаже на милото си внуче. Понакашля се, па почна, както кога бѣше малка:

Ратайкинче при Божа майка.

Коледарска пѣсенъ.

Момиченце,	Катъ питате,
Кокиченце,	Да ви кажа:
Кой ти купи	Повика ме
Тънка риза,	Божа майка
Тънка риза —	За слугинче, —
Копринена,	Ратайкинче
Огърлето —	Да си бавя
Ясно слънце,	Млада Бога,
По ржкави	Млада Бога
Рой звездици,	И Божича;
По политѣ	Та ми дари
Треперушки?	Тънка риза,
Отговаря	Тънка риза —
Момиченце,	Копринена,
Момиченце —	Огърлето —
Кокиченце:	Ясно слънце,
„Ой ви вази,	По ржкави —
Добри момци,	Рой звездици,
Добри момци, —	По политѣ —
Коледари!	Треперушки“.

Ц. Калчевъ.

Ненчо слуша, слуша баба си, па плѣсна ржце и я пригърна. Цѣлуна я и отъ дветѣ страни, изкубна се и оттича при майка си, за да ѝ каже „добро утро“, и да я помоли да му даде нѣщичко да закуси.

ДѢДО КОЛЕДА

Колю спи дълбоко йощ ,—
Въ сладъкъ се снѣжець унелъ,
А презъ тази света нощъ
Дѣдо Коледа дошелъ.

Съ бѣла рошева брада,
Съ мекъ снѣжець покритавредъ,
Съ съ човала на гърба
Пълнъ съ дарове безъ четъ.

Той си тежъкъ сне товаръ,
Отъ снѣга се изтърси,
Па на Коля хубавъ даръ
Изъ човала потърси.

Съ костелива си ржка
Той го мило погали,
Кончета и що иска:
Всичко той му подари.

Па му шепне: какво бѣ
Богъ бебенце—красенъ кремъ—
Въ ясли, — какъ звѣзда изгрѣ
Надъ пещеря въ Витлеемъ.

Пастири съ кристалъ сърдца
Агне му принесли въ даръ;
Ничкомъ склонили лица
Мждрецитѣ катъ на Царъ.

Ангели омайно съ гласъ
Пѣсенъ пѣли Му тогазъ,
Че Богъ слѣзълъ зарадъ насъ:
Да стопли грѣховни мразъ.

Отъ тогазъ до днесъ покой
Той не знаелъ въ тази нощъ:
Дѣтски дарове безъ брой
Носѣлъ: радость, здраве, мощъ...

После му въ ржка гуди
Малка книжка „Витлеемъ“ :
— „Вземи — рече — туй, чети,
Дорде ний се пакъ сберемъ!“

Ставай, Колю, чуй камбанъ
Бий отколе: данъ, данъ, данъ;
Сладка мама съ дарове,
Съ съ цѣлувка тебъ зове:
Хайде, Коледа дойде!

Прот. Мих. Хр. Поповъ.

Похвална дейность.

Свещеника П. Шехановъ въ гр. Айтосъ основалъ между ученицитѣ въ града Православно Християнско Ученическо дружество „Отецъ Паисий Хилендарски“. Това дружество подъ негово ръководство е дало много хубава забава на 4 декемврий — празника за християнизирание младежта, отъ 2 до 4 часа сл. пл. въ новия театраленъ салонъ на г. Шоповъ. Забавата, наречена „Дневникъ“, била масово посетена. За много хора нѣмало мѣсто въ салона и били принудени съ съжаление да се върнатъ. При откриването и закриването на забавата, Свещ. П. Шехановъ е казалъ много хубави слова, които върваме, въ скоро време ще дадатъ още по-хубави дѣла. Всички номера въ забавата били отлично изпълнени, отъ което публиката останала крайно доволна и щедро подпомогнала дружеството материално.

Хвала на дейцитѣ въ Нивата Господня!

Грижи за беднитѣ деца.

Гражданскиятъ комитетъ — „Коледна Елха“, подъ предсе-

дателството на Негово Високо-преосвещенство Митрополитъ Симеонъ въ гр. Варна, взе грижата да раздаде на беднитѣ деца-ученици и ученички за коледнитѣ празници шапки и чорапи. Миналата година имъ дадоха фанели, а по-миналата — обуца. Тая инициатива заслужава подражание.

Ратници на спасението.

Група младежи сж взели похвалната инициатива да се основе и у насъ, както по другитѣ просвѣтени държави, дружество „Ратници на спасението“. Това дружество ще води борба противъ пиянството, развратъ, престѣпността и др. човѣшки пороци.

СКРЪБНА ВЕСТЬ

Редовното ни абонатче отъ с. Рила

СТЕФАНЪ Н. ЦВѢТКОВЪ

12 г., у-къ отъ I пр. класъ

на 12 ноемврий напусна преждевременно земния си животъ следъ 10 дневно боледуване и се прибра за винаги при Исуса, когото той много обичаше съ своето незлобимо сърдичие.

Миръ на праха му!

„ВИТЛЕЕМЪ“.

ПРАЗНИКЪ

Мимическа картина.

Текстъ : Г. Костакевъ || Музика: Ал. Кръстевъ || Мимика: Анг. Друмевъ ||

Ведра утринь. Въ тишината
Въ хоръ камбанитъ звънятъ,
Сякашъ ангелъ въ небесата
Съ химнъ възторженъ ни зоватъ

Съ радостъ свѣтла озарени,
Млади стари и деца,
Бързатъ въ храма премѣнени,
Бързатъ съ грѣйна лица.

И смирено колѣнничатъ
Съ взоръ препълненъ отъ любовъ
Молятъ Бога за утеха,
Крепкостъ, здраве и покровъ.

Богъ не зримъ отъ висинето
Слуша топлитъ молби,
И изпраща отъ небето
Миръ на тѣхнитъ души.

Той сърдцата имъ очисти
И ги пълни съ благодатъ,
Кротки ангели изпраща
Надъ живота имъ да бдятъ.

Забележка. Картината може да се играе въ часъ по гимнастика отъ цѣлото отдѣление и на сцена отъ определено число деца: 4—6—8—10—12 и т. н., облечени съ подходяще за играта облекло.

Съ I куплетъ.

Съ възторжено изражение децата стоятъ изправени и правятъ бавно и тежко движение съ дветъ си ръце, както че ли биятъ голѣма, тежка камбана. На последния тактъ: „ни зоватъ“ — правятъ леко движение петъ пжти съ дѣсната си рѣка така, както извикваме отдалече хората. . .

Съ II куплетъ.

Децата се обръщатъ въ кръгъ едно задъ друго и се движатъ въ такта на пѣсенята, като кръстосатъ киткитъ си и ги опратъ на гърдитъ.

Съ III куплетъ.

Съ молитвено изражение децата коленичатъ на дветъ си колене, допиратъ дветъ длани на рѣцетъ и ги повдигатъ напредъ съ погледъ на горе.

Съ IV куплетъ.

Ставатъ и излизатъ съ леки обикновени стѣпки въ разни посоки, съ леки вълнообразни движения на рѣцетъ отдолу нагоре до рѣце въ страни, а следъ тѣхъ, съ сѣшитъ стѣпки вървятъ децата — ангели (облечени като ангели) съ вдигнати рѣце горе навънъ, които ги последватъ до задъ кулиситъ.

Съ V куплетъ.

Съ припкане, влизатъ деца, облечени въ бѣло облекло и съ валсови движения на краката играятъ валсови обръщения напредъ и назадъ, съ вълнообразни движения на рѣцетъ и въртене на мѣсто съ рѣце повдигнати горе.

Решение на задачите от VIII и IX книжки

Сходни думи. 1. мечка — печка; 2. пѣдпѣдѣтъ; 3. Гана — кана — вана — рана.

4. Н и к о п о л
А р м е н и я
З л а т и ц а
А м е р и к а
Р а з г р а д
Е л и д е р е
Т е т е в е н

Татанки. 5. егоуна; 6. бръсначъ; 7. прѣстѣтъ на ржнецъ
Задачи 8. Азъ имамъ 2 книги, а Стойчо 6

Разрешили сѣ нѣкои отъ горнитѣ сръжности следнитѣ наши абонатчета:

1. Бубовъ Павелъ — София, 2. Ранковъ Василь — Хасково, 3. Милка Ко Хипова — Шументъ, 4. Анка Върбанова — Русе, 5. Влад Ананиевъ — Радомиръ, 6. Ст х Христовъ — Петъ Могилъ, 7. Ст. Кубадановъ — София, 8. Надежда Недкова — Бѣла Слатина, 9. Сава Поповъ — Кула, 10. Юрданка Попова — Раданово, 11. Зах х. Ивановъ — Лозентъ, 12. Емилъ Кръстевъ — Вълчедърма, 13. Паскаль Ивановъ — Бургазъ, 14. Петръ Чавдаровъ — Дупница, 15. Св. Пв. Мечкуевски — Радомиръ, 16. Заф х. Ст. Хъркова — Ямболъ, 17. Йор Александровъ — Радомиръ, 18. Асѣнъ П. Лазаровъ — Вълчедърма, 19. Ир П. Крагунова — Ямболъ, 20. Ст. Хр. Василевъ — Радомиръ, 21. Стаматъ Пауновъ — Айтось, 22. Вас. Еф. Цвѣтковъ — Радомиръ, 23. Ст. Д. Томовъ, 24. Св. Н. М. Дидовски — Казанлъкъ, 25. Дим Ангеловъ — Русе, 26. З. Ненова — Бургазъ, 27. Келевъ Хр. п. Георгиевъ — Търново, 28. Велика п. Тодорова — Балванъ, 29. Асѣнъ п. Ивановъ — Севлиево, 30. Люб. Д. Михайловъ — София, 31. Хр. п. Василева — Влашко село, 32. Др. Зл. Драгановъ — Русе, 33. Петръ Пеневъ — Свищовъ, 34. Ст. п. Георгиевъ — Доминово, 35. Ел. П. Капгалова — Д. Базия, 36. Стоянъ Сотировъ — Главановци, 37. Юр. п. Петровъ — Алваново, 38. Марийка Попова — Видинъ, 39. Йор. Н. Маринкова — Сливенъ, 40. Петко Василевъ — Егъръ, 41. Юр. Юрдановъ — Егъръ, 42. Борисъ п. Г. Мандичевъ — Г. Джумая, 43. Ел. п. Методиева — Хасково, 44. Русанка Илиева — Горентъ, 45. Пар. Стефановъ — Кочевъ, 46. Ангелъ П. Треневъ — Малешевци, 47. Марийка Трѣлафилова — Варна, 48. П. И. Клиначарски — Радомиръ, 49. Генова Евгения Ан. — Радомиръ, 50. Стоева Лозена — Радомиръ, 51. Величка Ганева — Гюджиджи, 52. Лазаръ Поповъ — Бейлий, 53. Иванка свец. Т. х. Минчева — Ст. Загора.

10 Декемврий 1924 год

Подарѣна получи Василь Ефимовъ Цвѣтковъ — Радомиръ.

До _____

Въ _____

Открива се подписка

за третата годишнина (1925 г.) на
СПИСАНИЕТО

„ВИТЛЕЕМЪ“

религиозно-нравствено списание за деца

Одобрено от Министерството на Народното Просвещение
съ заповедъ № 1286 отъ 1923 год

Списанието „Витлеемъ“ презъ 1925-година ще излиза всѣки месецъ, освѣнъ месецитѣ: юлий и августъ, съ добре подбранъ религиозно-нравственъ материалъ и хубави илюстрации.

На абонатитѣ си ще даде:

1. Десетъ книжки съ хубави цвѣтни корици.
2. Разкошна папка за съхраняване книжкитѣ.
3. Джобно календарче за 1925 година.
4. Една хубава стенна училищна програма.
5. Два броя в. „Витлеемъ“ за родителитѣ на абонатчетата му и
6. Много награди за сполучливо разрешени задачи, ребуси, приказки безъ думи и рисунки.

Годишниятъ абонаментъ на списанието е
30 лв. предплатени.

Всѣки, който ни запише най-малко 5 абоната, е нашъ настоятелъ и получава списанието безплатно. За повече стъ 5 удържа си отъ стойността 20%.

Пари, писма и всичко ще се отнася до списанието се изпраща на адресъ: Мл. Георгиевъ, редакторъ на списание „Витлеемъ“ въ гр. Варна.